

ת"פ 57337/07/13 - מדינת ישראל נגד בז'ן אללישווילי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 57337-07-13 מדינת ישראל נ'
אללישווילי(עציר)

בפני בעניין: כב' השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בז'ן אללישווילי (עציר)

הנאשם

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע - במסגרת הסדר טיעון ללא הסכמה עונשית - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות בהן הואשם בכתב האישום המתוקן.
2. כתב האישום המקורי כלל שלושה עשר אישומים בעבירות רכוש. שניים מהאישומים (השישי והעשירי) נמחקו במסגרת הסדר הטיעון, וביתר האישומים - למעט האישום הראשון - נערכו תיקונים בהוראות החיקוק שלפיהן הואשם הנאשם.
3. על מנת להבהיר את רקע הדברים יצוין כבר עתה כי הנאשם נתפס בכף באירוע נשוא האישום הראשון, עת התפרץ לדירת מגורים בתל אביב. לאחר תפיסתו של הנאשם נערך חיפוש בביתו, שבמהלכו נתפס רכוש רב החשוד כגנוב, וכן שני אקדחים וכסף מזויף. מרבית האישומים שבכתב האישום המתוקן, כולל האישום הראשון, מתייחסים לרכוש האמור, שנגנב בהתפרצויות שונות, אם כי הנאשם לא הואשם בביצוע ההתפרצויות עצמן.
4. מדובר ברכוש הכולל תכשיטים, שעוני יד, טלפונים סלולריים, מחשבים שונים ומטבעות כסף. בהקשר זה הואשם הנאשם, בכתב האישום המקורי, בעבירות של קבלת נכסים שהושגו בפשע, לפי הוראות סעיף 411 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ובכתב האישום המתוקן הומרו העבירות לעבירות של החזקת נכס החשוד כגנוב לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין.
5. כתב האישום המתוקן כולל גם שלושה אירועים של התפרצות או כניסה למקום מגורים. האישום הראשון כולל, כאמור, עבירה של התפרצות למקום מגורים כדי לבצע עבירה, שבמהלכה נתפס הנאשם בכף. בנוסף, באישום השני, הוא כולל עבירה של ניסיון כניסה למקום מגורים כדי לבצע עבירה, ניסיון

שכשל עת הנאשם נתקל במתלוננת דשם ונמלט מהמקום. לבסוף, באישום השביעי מדובר בהתפרצות לדירת מגורים, כאשר בעת ההתפרצות שהתה בדירה המתלוננת דשם עם שני ילדיה הקטינים. הנאשם תפס את המתלוננת, לפת את צווארה ודרש ממנה רכוש אותו נשא ונטל. בהמשך הכניס הנאשם את המתלוננת לחדר הילדים, לבקשתה, תוך שהתרה בה שלא לצאת מהחדר במשך 10 דקות ושלא להתקשר למשטרה, ונמלט מהמקום.

ב. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

6. כראיות לקביעת העונש הגיש ב"כ המאשימה את הצהרת נפגעת עבירה, המתלוננת באישום השביעי (ע/1), את פלט המאסרים (ע/2) ואת גיליון הרשעותיו של הנאשם (ע/3), וכן גזרי דין בהם נגזרו על הנאשם מאסרים מותנים ברי הפעלה (ע/4 וע/5). בנוסף הוגשו תצלומים של חלק מהרכוש הגנוב שנתפס והאקדחים.
7. ב"כ המאשימה פירט בטיעונו את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם - ההגנה על רכוש הציבור וביטחוננו, ועל חיי אדם - והדגיש במיוחד את החומרה שבהחזקת האקדחים, על הפוטנציאל הקטלני הכרוך בכך. הגם שהאישום הראשון הינו - כניסוח כתב האישום - אירוע אחד, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע מתחם עונש נפרד לעבירות של החזקת נשק.
8. לעניין האישום השני ביקש ב"כ המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם שבין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 20 חודשי מאסר בפועל ולעניין האישום השביעי ביקש לסטות המתחם המקובל בכגון דא ולקבוע מתחם עונש הולם בין 3 שנות מאסר לבין 6 שנות מאסר. בהקשר זה הפנה ב"כ המאשימה להצהרת נפגעת העבירה (ע/1), בו תיארה המתלוננת את החרדה העצומה שחוותה באירוע, כאשר שני ילדיה ישנו במיטותיהם והנאשם פרץ לביתה ולפת אותה בידיו, והשלכות האירוע על חייה.
9. באשר לאישומים בגין החזקת נכס חשוד כגנוב טען ב"כ המאשימה למתחם עונש הולם שבין מאסר קצר לבין שישה חודשי מאסר בפועל, תוך שהוא מדגיש את ריבוי האירועים בו מדובר בתיק דנא.
10. ב"כ המאשימה ציין עוד את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל הרשעות רבות בעבירות דומות, שבגינן ריצה הנאשם תקופות מאסר ממושכות. ב"כ המאשימה עתר אפוא לגזירת עונש מאסר בפועל ממושך, להפעלת המאסרים המותנים במצטבר, וכן להטלת קנס ולפיצוי משמעותי למתלוננת באישום השביעי.
11. ב"כ הנאשם, מצידה, תיארה את הנסיבות לקולא. ב"כ הנאשם טענה למתחמי עונש הולמים מתונים בהרבה מזה שלו עתר ב"כ המאשימה - תוך הפנייה לפסיקה - ובמיוחד מתחה ביקורת על בקשת ב"כ המאשימה לקבוע שני מתחמים לאותו אירוע (דהיינו: האישום הראשון).
12. ב"כ הנאשם הדגישה את העובדה שכתב האישום המתוקן אינו כתב אישום חמור במיוחד, שכן מרבית האישומים בו הם אישומים בגין העבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב, עבירה המצויה בתחתית מדרג החומרה של עבירות הרכוש. בנוסף, הגם שמדובר בכתב אישום שניתן היה להגישו בבית המשפט המחוזי, הפרקליטות החליטה על הגשתו בבית משפט שלום, ומכאן שאף התביעה לא ראתה תיק זה במדרג חומרה גבוה.
13. עוד הדגישה ב"כ הנאשם את הודאתו של הנאשם. מדובר בתיק מורכב, בו כתב האישום המקורי

כלל 13 אישומים ו-70 עדים, והודאתו של הנאשם חסכה מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט. הנאשם נטל אחריות, מנע מהמתלוננים את הצורך להעיד בבית המשפט ונתונים אלה צריכים לעמוד לזכותו.

14. לבסוף, באשר למאסרים המותנים ציינה ב"כ הנאשם כי שניים מהם ניתנו באותו גזר דין ועל כן עתרה להפעלתם כמקובל בחופף זה לזה, ובנוסף בחופף לעונש שייגזר על הנאשם.

15. הנאשם, במסגרת דברו האחרון לעונש, ביקש להגיש מכתב (ס/1). במכתב ציין הנאשם כי במהלך החיפוש שנערך בביתו נתפסו, בין השאר, כסף מזומן בסך 17,000 ₪ וכן רכוש נוסף שלטענתו שייך לו (כסף בריטי וסכום של 1,450 ₪ במזומן שנתפס עליו, וגם תכשיטי זהב, כולל שרשרת ושעונים). הנאשם עתר אפוא להשבת הכספים והפריטים הנ"ל.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם:

16. בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירות אותן ביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.

17. בהתאם לפסיקה המקובלת, מתחם העונש ההולם לעבירה של התפרצות למקום מגורים הינו בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, ומתחם זה הולם ומתאים גם להתפרצויות במקרה דנא, גם בהתייחס לאישום השביעי.

18. אכן, באישום השביעי מדובר במקרה שבו - כפי שקורה לעיתים - הפורץ (הנאשם) נתקל בבעל או בבעלת הבית, על נופך החומרה הנובע מכך, אך נופך חומרה זה משוקלל בתחום המתחם האמור. יש להדגיש, כי מדובר במקרה שבו לא היתה פגיעה פיזית במתלוננת, ועל כן אין הצדקה לקביעת מתחם שונה, ובוודאי שאין סימוכין למתחם העונש לו עתר ב"כ המאשימה בהקשר זה. מבלי להקל במאומה במעשי הנאשם באירוע זה, הרי שהנאשם לא פגע בפגיעה פיזית ממשית בבני הבית - כפי שלמרבה הצער קורה לא אחת באירועי התפרצויות - ועל כן אין, כאמור, מקום לסטייה ממתחם העונש ההולם המקובל בכגון דא.

19. יחד עם זאת, באישום הראשון מדובר לא רק בהתפרצות לדירת מגורים, אלא גם בהחזקת רכוש החשוד כגנוב, כסף מזויף ושני אקדחים (שאחד מהם נגנב בהתפרצות - ר' באישום השלישי). בנסיבות אלה, מתחם העונש ההולם לאישום הראשון הינו בין 16 חודשי מאסר בפועל לבין 28 חודשי מאסר בפועל.

20. באשר ליתר העבירות: מתחם העונש ההולם לעבירה של ניסיון כניסה למקום מגורים כדי לבצע עבירה (האישום השני) הינו בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל, ומתחם העונש ההולם לעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב (כל יתר האישומים) הינו בין עונש צופה פני עתיד לבין עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצה בעבודות שירות.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

21. בהתאם להוראות סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם - למעט מקרים חריגים בהם הוא רשאי לחרוג ממתחם זה, שאין ענינם לכאן - וזאת תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כמפורט בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.

22. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

הרשעות קודמות - כאמור, לנאשם עבר פלילי מכביד. לנאשם שלושה עשר רישומים קודמים, הראשון משנת 1983 מבית משפט לנוער (ר' ע/3). מאז אותו מועד שב הנאשם ומבצע עבירות רכוש, שוב ושוב, ועונשי מאסר שנגזרו עליו - גם לתקופות לא קצרות - לא מנעו ממנו מלחזור לסורו. לא מדובר אפוא במקרה בו עומד נאשם בפעם הראשונה בפני עונש של מאסר בפועל, אלא ההיפך הוא הנכון, וכפועל יוצא מכך אין במקרה דנא מקום להתחשבות, הננקטת בנסיבות המתאימות, כלפי מי שעומד בפני עונש מאסר בפועל לראשונה בחייו.

זאת ועוד, נגד הנאשם תלויים ועומדים שלושה מאסרים מותנים בני הפעלה: שני מאסרים מותנים בני 10 חודשים ו-4 חודשים, שנגזרו על הנאשם בת.פ. 10-08-33556 בבית משפט השלום בתל אביב (ר' ע/5), ומאסר מותנה בן 4 חודשים, שנגזר עליו בת.פ. 11-02-21013 בבית משפט השלום בתל אביב (ר' ע/4), שאף בהם לא היה כדי להרתיע את הנאשם מלשוב ולבצע את העבירות נשוא כתב האישום המתוקן.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, ובכך נטל אחריות על מעשיו. בהקשר זה מקובל עלי טיעון ב"כ הנאשם, לפיו מדובר בתיק שהיה מצריך ניהול מורכב, כמו גם עדויות לא פשוטות של המתלוננים - לרבות ובמיוחד עדות המתלוננת באישום השביעי - ועל כן יש לראות בהודייתו של הנאשם משום נסיבה מקלה משמעותית.

נתוניו האישיים של הנאשם - הנאשם הינו יליד 1965. כעולה מגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ע/3) ופלט המאסרים (ע/2), עסקינן בנאשם המנהל מאז נעוריו אורח חיים שולי ועברייני, בתחום עבירות הרכוש. כאמור, הנאשם שב ונתפס ונענש, אך לא לומד את לקחו.

דין והכרעה:

23. שקלולם של כל הנתונים הנ"ל מצביע על כך שיש לגזור את עונשו של הנאשם ברף העליון של מתחם העונש ההולם כפי שנקבע באישום הראשון. בהקשר זה יש להתחשב, מחד גיסא, בריבוי העבירות ובעברו המכביד של הנאשם, ומאידך גיסא בהודאתו של הנאשם ובנטילת האחריות על ידיו, על כל ההשלכות הנובעות מכך במקרה דנא.

24. באשר למאסרים המותנים, ככל שמדובר בשני המאסרים המותנים שניתנו באותו גזר דין (שניהם בעבירות רכוש) יש מקום להפעלתם בחופף, כמקובל. יחד עם זאת, באשר להפעלת המאסרים המותנים הנ"ל ביחס לעונש שנגזר בתיק דנא, כמו גם הפעלת המאסר המותנה הנוסף, אין במקרה דנא נסיבות מיוחדות שיש בהן הצדקה להפעלתם בחופף, תוך סטייה מהכלל שלפיו יש להפעיל מאסר מותנה במצטבר לכל עונש מאסר אחר.

25. לבסוף, באשר לענישה כספית, במקרה דנא מקובל עלי טיעון ב"כ המאשימה כי יש להטיל קנס ופיצויים למתלוננת באישום השביעי, שכן הגם שנגזר בזה עונש מאסר ממושך, נסיבות האישום הנ"ל

מצדיקות גם עיצום כלכלי.

26. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו (21.7.13).

המאסרים המותנים בני 10 חודשים ו-4 חודשים, שנגזרו על הנאשם בת.פ. 33556-08-10 בבית משפט השלום בתל אביב (ר' ע/5) מופעלים בזה בחופף האחד למשנהו ובמצטבר לעונש הנ"ל, והמאסר מותנה בן 4 חודשים, שנגזר על הנאשם בת.פ. 21013-02-11 בבית משפט השלום בתל אביב (ר' ע/4), מופעל בזה במצטבר לעונש הנ"ל.

בסך הכל ירצה אפוא הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של 42 חודשים, החל מיום מעצרו (21.7.13).

(ב) מאסר על תנאי למשך 8 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה מהעבירות בהן הורשע למעט עבירה לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין.

(ג) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין.

(ד) קנס בסך ₪ 1,000 או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.1.15 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד, תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מיד.

(ה) פיצויים למתלוננת באישום השביעי, עדת תביעה מס' 53, בסך ₪ 3,000, אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1.3.15.

(ו) ניתן בזה צו כללי, לעניין המוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה, וזאת להשמדת המוצגים, לחילוטם או להשבתם לבעליהם החוקיים. יחד עם זאת, באשר לפריטים המפורטים בס' 1 ביצוע הצו מעוכב בזה לתקופה של שלושה חודשים מהיום. במשך תקופה זו ניתנת לנאשם האפשרות להמציא למשטרה מסמכים וראיות להוכחת בעלות הנאשם בפריטים האמורים. ככל שהמסמכים והראיות יניחו את דעת המשטרה, הפריטים יושבו ישירות לנאשם. במקרה של מחלוקת יהיו הצדדים רשאים לפנות בבקשה מתאימה לבית המשפט.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, יום חמישי כ"ד ניסן תשע"ד, 24 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.